

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 cents paper en l' isla de Cuba.

NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

HOTEL TIBI-DABO.

Jo crech que 'l Creador del mon quan abocant faldadas de terra feya montanyas, y passanthi la mà per damunt fabricava planuras, y obria regarots pels rius y arreglava mars com qui fa bassas, dolsos entreteniments de l' edat primera; devia enamorar-se del ondulós Tibi-dabo, resguardat al hivern dels aires frets del Nort y amanyagat al istiu per las brisas marinas.

Lo Tibi-dabo es la residencia de la primavera. Nosaltres lo tenim a dos passos y 's pot dir que no 'l coneixem encare. Perque que no 'ns parlin de caminar, ni d' enfilarnos a las montanyas, per més que desde 'l cim del Tibi-dabo haguem de descobrir lo doble incomparable panorama del Vallés y del Plá de Barcelona ab la hermosa costa catalana.

Pero, siguem franchs: molta part de la culpa la tèn la falta de comoditats.

En un altre pais, una montanya com lo Tibi-dabo, seria 'l millor adorno de una ciutat populosa com la nostra: estaria plena de chalets, de torres, de jardins, de boscos, de fondas, restaurants, cafés y de tot quan pugan somiar la fantasia y 'l confort. Los barcelonins hi anirian a agafar gana y a satisfèr-la.

Avuy...

Res, senyors, avuy ja podèm comensarhi a anar, no a la cima; pero al peu, que totas las cosas tenen principi.

¿Volen que 'ls serveixi de guia? Aném a la Bona Nova y agafant a l' esquerra de l' iglesia per la carretera de Horta, arribarem al Hotel del Tibi-dabo. ¿Volen anarhi pel costat de Gracia? Donchs baixan de la tranvia en los Josepets, segueixen la carretera de Sant Cugat y en lo punt en que aquesta desemboca en la de Horta, tomban a l' esquerra, com qui se 'n vá a Sant Gervasi... y caminant, caminant... ja sentirán l' olor de la cuyna, ey, si tenen bon nás.

Y sinó no han de fer més que mirar: allá hont vejan un gran parque rodejat de paret y reixat de ferro, un' avinguda d' arbres y 'l extrém d' aquesta un elegantíssim edifici, ja hi poden entrar sense rezel ningú 'ls dirá res.

Avants era la torre de 'n Bellolell; avuy es la torre de tothom.

Y quina torre!..

Bén pocas n' hi ha en tota la rodona, més espayosas y millor situadas. Si 'l Parque del davant los hi agrada, a pesar de ser plantat de nou, no 'ls hi dich palla dels jardins de darrera ab las sévas gloriatas, sortidors, lagos, cascadas, covas y conductos subterráneos, aquariums y mirandas. Y aquellas espessuras! Y aquellas vistas! Y aquell agreste torrent a l' altra banda de la tanca!

Vaja, aquell jardí es un paradís y un hom de bona gana sentaria plassa de Adam, sempre que l' hi donguessen una Eva com cal per companyia. Y com que no hi ha pomeras, en compte de pomas, Eva y jo demanariam un cubert de duro, y encare hi guanyariam.

Perque suposo que ja haurán comprés que 's tracta de un Hotel y de un Hotel comme il faut, de tal manera, que jo crech que fins los francesos, quan vulgan menjar bé, haurán de venirse 'n a Barcelona.

Fins are no hém fet més que donar una ullada a la part exterior; pero las portas del edifici están obertas, entremhi: un pórtich elegant, una entrada espayosa: primer terme a la dreta l' administració (no 's dona un ou ferrat que no s' apunti); primer terme a l' esquerra una sala y un menjador reservat; segon terme a la dreta, la cuyna, misterios laboratorí de tots aquells primors que 'l paladar saboreja, inútil dirlos qu' es neta com una patena; a l' esquerra, l' escala que dona als pisos superiors.

Ja som al primer pis: comensém a seguir: a l' un costat menjadors elegants, alts de sostre, magnificament decorats: al mitj una sala voltada de otomanas, piano, mirall, cortinatjes: a l' altra banda de la sala preciosas habitacions, ben amobladas.

Segon pis: una gran menjador, per vuitanta, fins per noranta cuberts si es necessari: finestrals per tot arréu y per tot arréu una vista espléndida: lo restant del pis, habitacions bonicas y alegres. Desde 'l capsal del llit de una d' ellas se divisa Barcelona, 'l port, los barcos qu' entran.

¿Qué hermós ha de ser tot aixó allá a las vuit ó a las nou del mati, quan un se desperta! Y qu' hermós poders' hi tombar després del altre costat!

Sortint de la casa, a l' esquerra, formant l' ala de una gran plassa destinada a concerts, s' hi aixeca un edifici sobre una ampla escalinata: es lo café, que forma un gran saló, magnificament decorat y capás per més de trescentas personas. Creguin qu' es pesa bona.

Y are qualsevol tinga torre, haventhi la del Hotel del Tibi-dabo, qu' está a la disposició de tothom.

¿Qualsevol s' encauhi en un d' aquells ninxos tristos, fúnebres, estrets que 's troban pel Putxet y per la carretera de Sant Cugat, ab jardins que no hi cap més que un desmay y un parell de tomaqueras!

¿Qualsevol tinga torre gran y ab ella grans disgustos y grans gastos!

No, ca: jo estich per l' Hotel del Tibi-dabo, per la torre de tothom: es la més bonica y la més barata. No han de basquejar si 'l jardiner los deixa perdre las plantas, que ja hi ha prou qui se 'n cuyda. Y ademés, fora tenir enrabiadas ab las minyonas. Hi arriban y troban lo dinar a taula.

Y quins dinars! Vaig ser al de inauguració, y ja 'ls asseguro jo que 'l cuyner ne sab la prima. Ne trobaran

bén poch que 'n sápigam tant; que 'n sápigam més impossible.

Jo fins vaig cridarlo a las taulas. ¿Qué volen ferhi! ¿Qué per ventura l' art culinari no es un art? ¡Vaya si ho es! Y que 'l cuyner del Hotel del Tibi-dabo dintre del seu género es una especie de Gayarre, un Massini, en fi un artista de primissimo menü.

En resúmen. Si 's casan se 'n ván a l' Hotel del Tibi-dabo, donan un bon dinar a la familia y als amichs, y després los despedeixen; llogan un quarto per quinze dias, per un mes, ó per un trimestre y s' hi quedan. Jo 'ls hi asseguro una lluna, no de mel, sinó de almibar y fins de biscuit glacé.

¿Hi ha un bateig? Cap al Tibi-dabo. ¿Un dinar de amichs? ¿Ahont volen estar millor? ¿Volen treure la familia a fer un dia de camp? Cap al Tibi-dabo ab la familia. ¿Desitjan obsequiar a un foraster? No trobaran siti més apropiat per ferli admirar la hermosura del panorama de Barcelona.

En fi, are ja no 's dirá «Roda 'l mon y torna al Born», sinó:

«Roda 'l mon, y al fin y al cabo tornarás al Tibi-dabo.»

Y no estranyin que m' expressi ab aquest entusiasme, perque considerin que a Barcelona, la segona capital d' Espanya, y en moltas cosas la primera, hi feya falta un siti de recreo de aquesta importancia.

Aixis han comensat otras poblacions méns importants que la nostra, convertintse en poch anys en lo punt de cita de mils y mils d' extrangers que cada any ván a durhi la riqueza.

Y no duptin que s' hi ha poblacions d' hivern, Barcelona tèn més condicions que Niza y que Cannes y que Mónaco, per ser lo refugi de tots los fredolichs de Europa.

L' Hotel del Tibi-dabo es lo comensament de una gran idea: avuy es lo patje que aguanta 'l róssech de la pintoresca montanya; pero l' empresa calcula que Barcelona l' hi farà justicia, y que ab aixó 'n tindrà prou, per anar endavant y escalar la montanya, esmaltarla de bellesas, y fins si convé, foradarla, per traslarsa en poch minuts a l' altra vertent, a admirar las seductoras perspectivas del Vallés.

Ni a tal empresa l' hi falta pit, ni a Barcelona, sempre amant dels verdaders progressos, han de faltarli ganas de secundarla, sobre tot quan los atractius del Hotel del Tibi-dabo no 'ls trobará en lloch més,

P. DEL O.

TEATRO CATALÀ.

LO TIMBAL DEL BRUCH.

Drama en quatre actes de DON FREDERICH SOLER.

Atractiu lo titol de l'obra y fins a cert punt famós lo nom del seu autor, no es estrany que 'l *Teatro Romea*, la nit del dimars, s'omplís de gom a gom. Corredors, portas y passadissos, tot estava embargat de gent: lo general Blanco que s'trobava sol en un palco de proseni, digué a la gent qu'empenyia:—Entrin aquí.

Y cinch ó sis menestrals se 'hi ficaren al palco, sense que tingués de dirlos ho dos vegades.
Bè pèl general Blanco, que ja sabiam qu'era molt franch!

En cambi no podém dir:—Bè per l'autor del drama, perque 'l veyém rodolant pèls darrers esglahons de la més trista, de la més irremediable decadencia. Després de *Cercol de foch*, *La Banda de bastardia*; després de *la Banda de bastardia*, lo *Timbal del Bruch* (y per caritat prescindim de la *Dona d'aygua*) l'autor més fecundo del teatro català s'mostra cada dia més pobre de inventiva y més renyit ab la veritat, y cada dia més propens a fer enraonar per las butxacas als seus personatjes, que tenen veraders deliris de lirisme, enfilant metàforas y versos y figuras retòricas, més ó menos escullidas.

Sentim tenirho que dir; pero comensém a creure que 'l mestre en gay saber ha mort al autor dramàtic, que avants, si bè entre mitj de molts defectes, descubria soltura, espontaneitat é innegable coneixement de las taulas.

Avuy res de tot aixó demostra: los seus personatjes subjectes a uns arguments tot artifici, en lloch de parlar, declaman, y las sevas declamacions repetidas fins al infinit acaban per marejar al auditori. La batalla del Bruch, base del últim drama de 'n Soler, era un verader *criadero* de flors retòricas, abonadas per aquell patriotisme de pacotilla en que invariablement *idolatria* ha de consonar ab *Patria* y *Bruch* ab *trabuch* y *llunya* ab *Catalunya*; pero aixis y tot en Soler n'ha abusat de tal manera que hasta temém que aquella famosa batalla n'ha sortit de las sevas mans molt mal parada.

¡Ay dels héroes manresans y del tambor de Sant Pedor, si algun dia veyan l'obra de 'n Soler traduïda al francès y entregada a un poble que no t'è rival en trobar la part ridicul de las cosas!

Aixó per lo que respecta a l'obra vista de un cop d'ull.

Analisaria no 'ns es possible. Estimém massa als nostres lectors y no volém marejarlos narrant un argument, si tal nom mereix, que no t'è sentit comú, ni cap ni péus, en que 'ls personatjes entran y surten de l'escena sense ordre, ni concert, no hi ha un tipo que siga consegüent ab lo seu modo de pensar, ni un crit de passió ó de sentiment que moga 'l cor y se sobreposi a la rahó sempre freda, quan no marejada.

Aquell *Joseph Maria* que véu morir als dos fills del seu cor en la batalla del Bruch y que recull a un oficial francès ferit y se 'l t'è a casa, fins y a tant que se 'l hi enamora de la seva filla, desde que apareix en l'escena recitant dos sonets altamente conceptuosos, fins que s'entrega a la desesperació més boja é insensata contra 'ls francesos, fugint y corrent pèls boscos, refugiand-se per las covas y tornant a casa seva quan tothom lo créu mort, per coronar l'*efectarro* del acte tercer, es lo sér més desatentat, més epilèptic que haja pogut passar may per l'imaginació de un autor dramàtic.

Y qué dirém de la *Angeleta*, que sense respectar lo dol que dú pèls dos germans que ha perdut en la batalla, s'enamora perdudament y en molt pochos dias del oficial enemich? ¿No es monstruós lo qu' en Soler suposa?—En *Segimon*, lo traïdor, es un miserable pintat ab mangra y fum d'estampa: no coneix termes mitjos: tant aviat vol casarse ab la noya pèls diners, com diu que l'estima, com tracta de matarla, sublevant al poble al crit de «¡Mori l' Angeleta!»

Lo francès, ab las sevas anadas y vingudas—alguns cops no més que pèl gust de dir una tirada de versos—demostra qu' en aquell temps los *gabatzos* no corrian cap perill, anant y venint per las nostras montanyas.

Lo capellá ab las sevas prédicas continuas es un pobre home que no fá cap falta per l'acció, com tampoch la seva germana, ni en Nofre, escrit expressament, segons sembla, perque en Fontova puga carecterisarse de vell. No aixis lo baillet, lo verader timbaler del Bruch: lo timbal de aquest baillet t'è virtuts tant especials que unas vegadas fá perdre la xaveta al amo de la masia, y otras vegadas fá recobrarli. Ja ho diuen los homeópatas: *similia similibus curantur*.

No volém enumerar escenas incongruents.
Algunes n'hi ha, no obstant, al final del acte tercer,

que certament no semblan escrites pera un públich major d'edat. Tot lo més criaturas de déu ó dotze anys veurien sense reparo aquellas actuacions judicials tant originalissimas y aquells crits de «¡Mori l' Angeleta!» que dona un poble amotinat sense rahó ni motiu contra una pobre noya.

Semblants fets no passen en cap poble civilisat. Y prou, que tampoch volém cebarnos en una obra desgraciada, més digna de compassió que de censura.

L'autor no obstant fou cridat a las taulas uns sens fi de vegadas, cosa que no t'è cap importancia en aquell teatro; pero al final lo disgust havia anat infiltrantse entre 'l públich, fins a las horas indiferent, y eran ja dos quarts de una quan s'acabava 'l drama y la majoria del concurs sortia dispensantse de veure la pessa, que s'esqueya ser la titulada: *Déu t'è un bastó*.

—Si, deya un amich meu. Déu t'è un bastó, y en Pitarra una baqueta del timbal del Bruch.

J. R. R.

¿TE 'N RECORDAS?

¿Te 'n recordas quan te deya que per tú tant sols vivia?
¿Te 'n recordas l'alegría ab que cada dia 't veyas?
¿Te 'n recordas que 'ns trobavam al ivern com al istiu a la ribera del riu y com dos aucells jugavam?
¿Recordas ab quin consol nostras ánimas ansiosas oían las véus hermosas del cantador rossinyol?
¿Y recordas que abratsats passavam ratos tant bons?
¿Recordas aquells petons tant purs y tant encisats?
¿Recordas ab quin amor estrenyía ta maneta?
¿Y 'l que 'm deya ta boqueta?
¿Y 'l que sentía 'l teu cor?
Donchs si aixó no has olvidat t'haig de posá en un apuro.
¿Recordas que 'm déus un duro y may més me n'has parlat?

FRANCESCH COLL.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Velshiaquí que al *Retiro* ha succehit lo que desde molt temps viuch pronosticant, y es que un dia ó altre 'l públich se cansaria de tributar ovacions (en broma per supuesto) a qui ni de aquest modo se las mercix. La representació de *Un ballo in maschera* ha vingut a demostrarho.

No vull citar noms; pero dech dirlos que esceptuant las segonas parts lo demés va anar com Déu va voler.

Lo dilluns pèl *debut* de la senyora D' Astro 's va posar la *Jone*. Un altre fracás. La senyora D' Astro porta mal astre.

Al *Principal* s'ha posat en escena 'l *Don Pasquale*.

Si volen que 'ls digui la veritat, no vaig anarhi. He mudat de casa y aixó porta una pila de tresbals; antes no s'ha arreglat la pisa, 'ls llibres y 'ls calaixos de la calaixera, se n'hi van un grapat de dias que un no se 'n adona. Encare que aixó de las conductoras es un des-cans; pero un hom hi ha de ser perque sinó tot va de *riua-revuelta* y a lo milló *crinch* y passa'n aigua.

Aixis donchs per aquesta semana haurán de disimular, encare que pèls diaris ja deuen saber que l'òpera va anar tal qual.

Al *Circo del carrer de Montserrat* s'está ensajant la zarzuela *Los Mosqueteros Grises*.

Ab la *Tuno*, *La Guardiola* y 'l *Don Juan Tenorio* han passat la semana.

A *Novetats* cada dia de festa 's posa alguna obra nova y escullida entre lo millor del repertori. Naturalment, lo públich respon y alló 'ls diumenges está que bessa.

Al *Espanyol* lo quimich M. Cester va presentar alguns quadros disolvents. La cosa en si no ofereix gran novetat; no obstant, alló de quedar lo teatro a las foscas sempre diverteix al públich.

Al *Tivoli* continúan las representacions de *Isabel la Católica* ab bastant éxit.

Lo *Teatro Lirich* ha tancat sas portas acabant la temporada ab lo benefici del senyor *Rivoldi*, posantse la *Stella del Nord*.

La eminent artista senyora *Donadio* va escullir lo *Barbero de Siviglia* pèl seu. Lo públich l'hi demostrá tot l'entusiasme que ha sapigut inspirarli.

A *Romea* s'ha estrenat lo drama de 'n Frederich Soler, *Lo timbal del Bruch*.

En aquest mateix número veurán lo judici crítich que la obra del més conegut dels autors catalans mereix de la *Esquilla de la Torratxa*.

La companyia castellana ha posat en escena *Don Juan Tenorio*.

Al *Circo Ecuestre* M. Paine s'ha despedit fent *maravellas* ab lo rifle.

Sembla que la companyia que dirigeix Miss Zao ha pres aquell teatro per donarhi durant l'hivern representacions caracteristicas de pantomimas, *marionetes*, etc.

Y are vaig a comunicarlos que demá 'ls propietaris del *Liceo* se reuneixen en junta general per resoldre sobres una comunicació del senyor Bernis demanant lo teatro per *cinch anys* ab condicions molt enraonadas.

Se diuen moltes cosas en pró y en contra de la adjudicació del primer dels nostres teatros.

Per no perjudicar los interessos de ningú no volém fernos eco dels rumors que corren.

Potser algun dia *estriparém la grúa*.

N. N. N.

MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS D' HOMES CÉLEBRES.

Suè y Dumas, los grans novelistas, van trobarse un hivern a Niza.

Parlavan un dia de novelas y novelistas, y Suè lo celebrat autor dels *Misteris de Paris*, digué:

—En mon concepte no s'han escrit més que dos obras mestras. L'una, exclamá mirantse a Dumas, es los *Tres mosqueteros* y l'altra (Aquí Suè sonriugué) y l'altra... vaja no m'está bé 'l dirho.

Y Dumas en lloch de dirli que l'altra eran *Los misteris de Paris*, exclamá:

—Si, y l'altra es *Lo conde de Montecristo*.

Privat d'Anglemont era un poeta verader, y com a tal pobre y miserable.

—¿Cóm marxas? l'hi preguntá un dia un amich seu.

—Mira aquí, respongué 'l poeta: com una pastilla de sabó: disminuint de dia en dia.

Hermann l'admirable prestidigitador se trobava a Montevideo fent jochs de mans davant de una concurrencia numerosa y escullida. Entre 'ls concurrents hi havia tres pobres patagons, als quals se 'ls mirava tothom ab estranyesa.

Hermann tingué l'idea de fels'hi una jugada de las sevas.

Del nás del un va treure 'n una taronja. Lo patagó 's quedá com qui véu visions. Tothom reya.

D'entre mitj dels cabells del altre 'n tragué un grapat de monedas. Assombro y riatlles.

Y finalment del nas del tercer ne féu sortir una rata viva. Aquí las riatlles del públich sigueren formidables, sobre tot al veure que 'l patagó tot esbarat corria per la sala xisclant y seguit dels seus dos companys, que com ell fugiren del local.

Hermann s'inclinava per rebre 'ls aplausos que la concurrencia l'hi tributava, quan s'adoná que l'hi penjava la leontina. Se posá la má a la butxaca de l'ermilla, trobantse ab que 'l rellotje, un magnífich cronómetro d'or, havia volat.

Es que mentres ell, ab la destresa de costum treya la rata del nás del patagó, aquest no ménos destre, l'hi treya 'l rellotje de la butxaca.

També 'ls salvatjes saben escamotejar.

ESQUELLOTS.

Dissapte passat era Sant Carlos *burru-neo* (crech que 's diu aixis) y 'ls carlins van reunir-se a l'iglesia de Sant Miquel.

Ja ho veuen, a la iglesia de Sant Miquel.

Un devot, que no es carlista, m'ha fet observar una cosa: que hi havia més ciutis prop del diable que del sant.

A Sant Marti de Provencals en pochos dias s'han descubert dos fabricas de moneda falsa.

¡Ay senyor! l'industria está completament perduda.

Que persegueixin y dugan a presiri als que fan moneda falsa, está molt bé y veritat?

Pero ¿y als que falsifican articles alimenticis? L'altra dia ab una mica més s'envenena la simpática familia del actor Sr. Fontova, que havia menjat uns calamarsos.

¡Oh societat egoista! T'è dol més que t'endossin una

cinquilla de platino, ó un duro de plom ó simplement una pesseta de llautó, que no pás que t' envenenin.
¡Vaya unas tragaderas!

—La parodia del *Cércol de foch*, se titula *Cércol de bota*. La parodia de la *Banda de bastardia* se titula *Lo bando de l' alcaldia*: ¿cóm se titulará la parodia del *Timbal del Bruch*?
—Ja ho sé: *lo morral del Ruch*.
—¡Barba noyl!

Apeles Mestres ha donat á llum, ab lo titol de *Cuentos vivos* una preciosa colecció de caricaturas, que forman un tomo ricament enquadernal.

Tres quentos: *El conde Tal*, *La sonda* y *Cuatro hombres y un cabo*, están explicats per medi de dibuixos en los quals s' hi admira la gracia, la elegancia y la expressió.

Si volen passar un bon rato comprin aquest tomo: costa no més que tres pessetas.

Desde l' *Hotel del Tibi-dabo* se descubreix, allá sobre una vehina montanya lo santuari del Coll.
—¡Magnífich! deya un golut que á més de golut es neo. En aquest *Hotel* está tot previst. Si se 'us atravesava un ós ó bé una espina, ab quatre gambadas no més sou á la Mare de Déu del Coll.

La Bolsa torna á fer moviment: puja y baixa y baixa y puja.

L' altre dia parlavan de un bolsista que no está massa bé de interessos.
—Potser ab las oscilacions d' are s' arreglará, deya un amich seu.

—Cá no, als malalts lo millor es no sacejarlos massa

A Manresa han celebrat solemnes exequias pèl cardenal Lluch arquebisbe de Sevilla, que era fill d' aquella població.

Un detall: á aquesta funció religiosa no vá assistirhi ni un carlí.

Los carlins son aixis, ni després de la mort perdonan.

Y fins al altra vida, tenen un cel y un infern apart.
Perque si arribavan á anar al cel ab la gent honrada, foran capassos de alsar partidas y promoure una guerra civil.

Aquesta separació entre carlins y personas decents, vé del primer carlí mort en defensa de la santa causa.
Al trobarse allá dalt vá promoure un xivarri tant immens, que quan, pochos dias després s' hi presentava 'l segon carlí, Sant Pere vá cridar als serafins dihentlos:
—Corréu noys, anéu á tancar á las onze mil verges.

En Mayet ab los seus globos á Madrid fá gran forrolla.

De primer vá alsarse ab un periodista, després ab una senyoreta aflionada, y últimament ab l' empresari Ducazcal.

Com que are 'ls bons artistas diuhen qu' están pèls núvols, es probrble qu' en Ducazcal anava á veure si cassava un tenor ó un primer galan.

No hi ha noticia encare de que M. Mayet s' haja elevat ab una sogra.

Las sogras se quedan á la terra, pera consol dels gendres.

Miss Wanda l' artista que va despedirse ahir del públich del Teatro Principal es una dona que té molt bons palpissos..... y res més.

Com á artista casi mereix lo nom de Miss Camama. L' aguantar un home ab las dents es cosa que s' ha vist molt; no obstant aixis y tot té mérit. Pero Miss Wanda fá aquesta sórt ab trampa, es á dir: no refiantse bé de las dents, se passa una corretja pel clatell, ab lo qual demostra que no es una dona de presa, com tantas otras que corren per Circos y Teatros.

—L' única cosa que m' agrada deya un espectador, es quan aguanta al seu marit y donantli unas quantas patacadas vá giravoltarlo. ¡Pobre home! ¡Ne surt mitj marejat!

Una espectadora responia:

—Psé, aixó de marejar al marit, todas las donas ho fém.

Lo diputat Sr. Mas, ha sortit de Manresa, ab la Santa Espina de Montserrat que segons diuhen, en los moments crítichs del part, ha obrat més portentos que 'l doctor Mascaró ab tota la seva ciencia y ab tota la seva práctica.

Per are tinch un dato precios.

L' esposa del portador de l' espina, segons tinch entès, mori de part.

De manera que 'l senyor Más podrá recitar aquell epigrama.

Santo que fuistes higuera de cuyos higos comi, los milagros que tu bagas que me los claven aqui.

L' últim vers ha de recitarse tocantse 'l clatell. Si 'l clatell está plè de llana, no produheix cap efecte.

Ja comensan á vendre's almanachs per l' any que vé, adornats ab las sévas corresponents profecias.

Los pronóstichs dels almanachs son molt curiosos: al' istiu calor y tronadas; á la tardor plujas y núvols; al hivern nevadas y frets. Aquestas cosas las endavina qualsevol... Y á pesar de tot los pagesos, que colocan l' almanach sobre una posteta, aguantantlo ab dos cordills y dos balas de plom al cap-de-vall, tenen per l' almanach la veneració que tindrian per un orácul.

¡Y al pensar de la manera en que 's fan aquests pronóstichs!

—Joanet tu no m' estimas deya la senyora de un rival del Zaragozano, fullejant lo seu almanach.

—Ay, ay ¿perqué dius aixó Ursula?

—Perque 'l dia 21 de Octubre es lo meu sant, y per aixó sens dupte hi has marcat *plujas y vents*...

—Ay, ay, tens rahó, mira, no me 'n havia adonat... Pero vaja, consóla't; mira, en la segona edició hi posaré *bon temps* ¿Estás contenta?

Los olotins demanan una nova audiencia. Un periódich de Olot funda la seva pretenció en un argument que val la pena de meditarse:

«Olot, diu, está privat de vias de comunicació»

¡Donchs vegi, qui sab! Potser per no tenir bonas vias de comunicació no té Audiencia. Perque ó sinó ¿cóm s' ho arreglarían los demás pobles per anar á Olot?

¡Vaja, que devegadas se donan unas rahons més convincentis!

QUENTOS.

Un senyor ne troba un' altre al mitj de la Rambla, y comensa á omplirlo de insults y d' impropieris.

Lo senyor ofés se disposa á demanarli una explicació; pero l' altre interrompentlo ab moviment rapidísim, exclama:

—Es inútil que 's molesti á contestarme... soch més sort que una tapia.

A un senyor que se l' hi havia mort la dona, 'ls seus companys l' hi davan lo pésame.

—¡Ay senyor! responia: crech que no podré viure molt... viudo.

Cada qual pren las penas á sa manera.
—Estich furios... ¡Oh! ¡més que furios! Estich frenétich, deya un marit á un amich seu.

—¿Y donchs qué tens?

—Acabo de sorprendre á la mèva dona ab l' Adolfo.

—¡Es horrible!

—Y no es aixó lo pitjor, sinó qu' ells m' han vist.

Un individuo entussiasta per las criaturas, trobantse de visita á una casa, á penas veje 'l fill de la senyora se 'l coloca á la falda y comensa á fé 'ls caballets.

—Arri arri tatanet... anirém á Sant Benet... La criatura reya; pero ¡quina manera de riure!...

—¿T' agrada Arturito?... ¿t' agrada?... l' hi preguntava la seva mamá.

—Jo ho crech... responia l' Arturito... ¡Sembla que vagi á caball de un burro!

Dos amichs entran en un estanch.
L' un tria un cigarro y l' hi diu al altre:

—¿Vols un cigarro?

—No, gracias.

—¡Prénlo, home préntlo!..

—No fumo; pero vaja per no desairarte pendré un sello.

En un establiment hidroterápich, se troban dos malalts de cara compungida, y entre ells s' entaula 'l següent diálech:

—¿Qué tal? ¿Cóm está?

—¡Ay! Mal... molt mal... Sufreixo horriblement.

—Ditxós vosté.

—¡Ditxós!.. ¿No l' hi dich que sufreixo?..

—Si, si... vosté sufreix... en cambi jo hi entrat en un d' aquells períodos que ja no 'm sento de res.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Deya ahir en *Dos-doblada* exposant lo seu criteri:
—*Je hu* tot lo ministeri passaria gran bugada, puig que la ley volen torsa *dos-tres* als contribuyents sens mirars'hi poch ni gens *total* tant sols á la forsa.

J. T. y Cors.

II.

—*Dos-quarta* has de ser formal: sempre t' atrapo *idos-hu!*
¿De tres rius?—De la *Total*.
—Val més que t' riguis de tú.

Q. Roig.

MUDANSA.

Soch ab *L* un vegetal, Ab *Ll* tots ne tenim. Ab *P* al rebre' molt sufrim perque sempre nos fá mal. Ab *R* es lo més sensible que tenim al *Tot* ab *S*. Y ab tants datos ¿no es possible acertarme hén depressa?

UN TAPÉ Y F. DE T.

CONVERSA.

—¿Cóm te trobas Pepet?
—Are com are bé.
—Las camas ja ván fortas?
—D' aquella manera...
—¿Ahont te vás curar?
—¿Sabs ahont? Ja ho hém dit.

ROCH PUJOL COROMINAS.

CUADRO DE PARAULAS.

Omplir los pichs ab letras de manera que llegidas horizontal y verticalment digan: Primera ratlla: lo més bonich dels vegetals.—Segona: un instrument.—Tercera: un cereal.—Quarta: una fruita.

A. DE 'N BERGADÁ.

PROBLEMA.

Escriure 'l número 100 ab quatre xifras iguals y sense emplear cap hu ni cap cero

AGAPITO.

LOGOGRIFO NUMERICH.

1 2 3 4 5 6 7.—Está molt en boga.
3 5 1 2 4 5.—Operació agricola.
7 1 3 4 7.—Un fruit.
4 5 6 7.—Carrer de Barcelona.
5 1 2.—Un útil de mariner.
1 4.—Un estat del home.
1.—Una lletra.

CIUDADÁ PACO.

GEROGLÍFICH.

K

Vals

II

1/4

0 0 0

RAMON ROMANISQUIS.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª—*Ca-pa-rro-sa*.
- ID. 2.ª—*Co-men-ta-ri*.
- ACENTIGRAFO.—*Predica, Prédica, Predicá*.
- MUDANSA.—*Paula-Faula-Taula-Maula*.
- LOGOGRIFO.—*Miseria*.
- TERS DE SILABAS. MA CA RI
CA CI QUE
RI QUE SAS
- PROBLEMA ARITMÉTICH. 44 4/4
- GEROGLÍFICH.—*A cent anys tots serém caltos*.

TUTTI LI MUNDI.

Un blanch negre y un negre blanch.

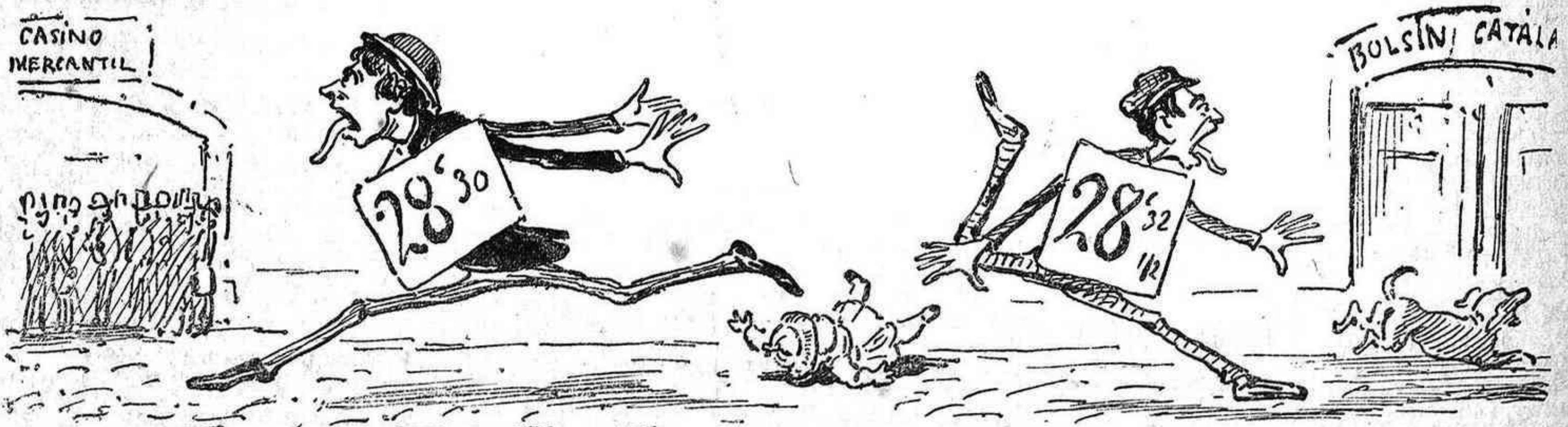
Passatemp municipals: soldada y criada.

Aygua y foch.

—¿Tant petit y ja pipas?
—Y hasta m' empasso 'l fum.

Nou sistema telegráfic: los hulanos de la Bolsa.

S
P
cató
com
tall
Y
dret
A
la T
tan
S

U
vila
seg
tam
cinc
F
fos,
Bib
E
«
ser
gote
falta
quie
su t
N
mol
tisse
una
L
«
bar
tuvi
fras
ven
fica
mun
gue
N
quin
lon

L
«qu
sind
Y
nos
gue
y n
Con
nec